

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. XI. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm414/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

har søgt efter Evne at fængsle nogle af dem til Papiret. — Men, endnu er min Fortælling ikke endt; thi jeg maa endnu give Dem et glædeligt Bevis paa, at Nordens Aand er ikke uddød, at den endnu lever kraftig hos dets Sønner og behøver kun at anslaa, behøver kun et vinget Ord fra den begejstrede Taler, for at blive sig selv og sin Glæde over sig selv bevidst. Da Grundtvig steg ned fra Talerstolen, afsang de forsamlede Tilhørere Willemoes' Vise for ham. De bragte ham hans egen Sang som Takkehymne, hin stolte Kæmpevise, ved hvilken vi alle saa længe studsede, tavse, indtil Weise satte sin dejlige, dybt gripende Melodi til den og fra Papiret bragte den over paa vore Læber. Og det var uden Forudsaft, at denne Kæmpevise blev afsungen; Trangen dertil fyldte hver Sjæl, da Grundtvig havde udtalt, og der behøvedes kun en enkelts Opfordring, for at den tætte Masse med den elskede Skjalds og Lærers egne Ord skulde bringe ham sin hjertelige Tak.

Og behøver jeg nu vel at skildre Dem Klyngens Stemning under og efter Sangen, da Grundtvig dybt bevæget atter besteg Katederet og bragte os sin Tak? — Jeg vil slutte med den Forvisning, der har opholdt hans Mod i en trediveaarig Kamp, med hvilken han ogsaa i Aftes sluttede, og med hvilken enhver iblandt os frejdig vil tage fat paa sin Gjerning: „Nordens Aand er endnu ikke død, og Danmarks Sønner ere ikke saaledes vanslegetede fra Fædrene, at jo det levende Ord paa Modersmaalet skal og vil vække selv den, der sover tryggest, og fremkalde en Slægt, ved hvilken vi, som nu leve, ikke skulle skamme os, naar den blot aldrig skal skamme sig ved os!“

Kjøbenhavn den 13de October 1838.

Deres P. H.

Af flere Steder i disse Forelæsninger, navnlig i den første og i det her S. 591—96 trykte Udkast til den sidste, fremgaar det, hvilken overordentlig Betydning det havde for Taleren selv, at han nu kom til Orde for en anden Kreds end Menighedens: for en Kreds af den oprakte, særlig den studerende, danske Ungdom i Hovedstaden. Og det var intet Under, at han maatte ønske at faa Ungdommen i Tale, for, som han siger, „at vinde den for sin nordiske Anskuelse af Menneskelivet og Historien“; thi dette var en Livsopgave,

